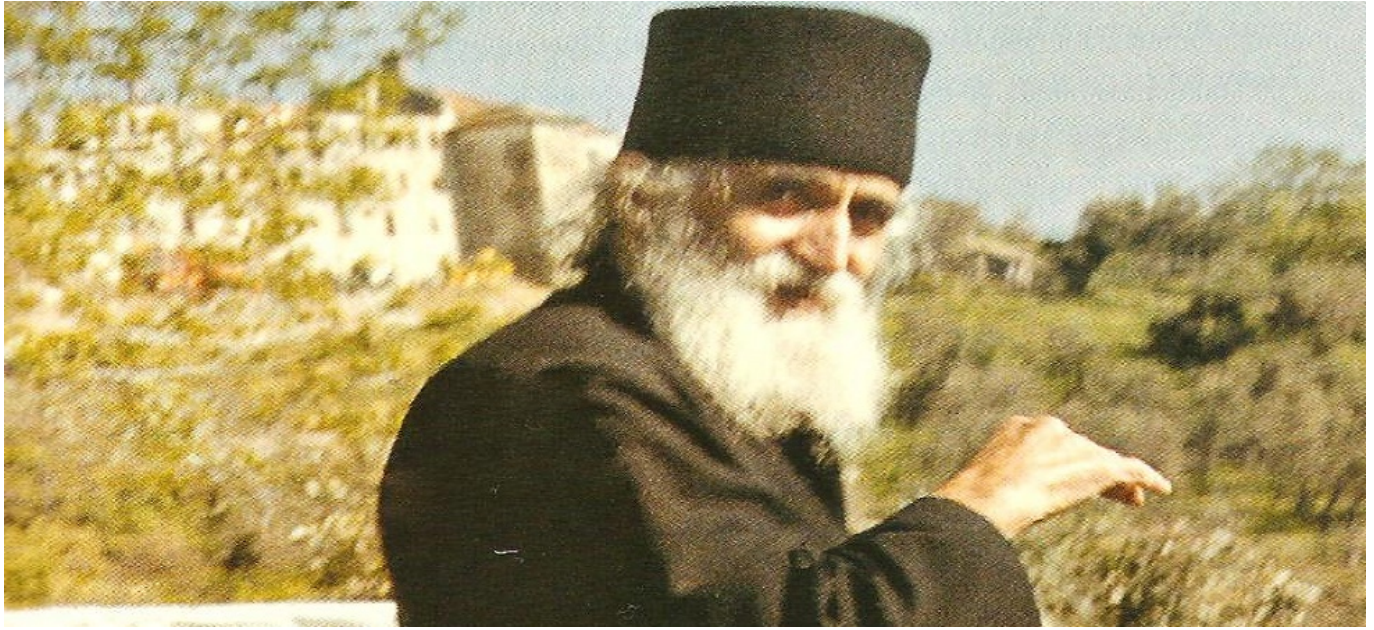

Όσιος Παΐσιος, διαρκώς προσευχόμενος για όλη την Οικουμένη

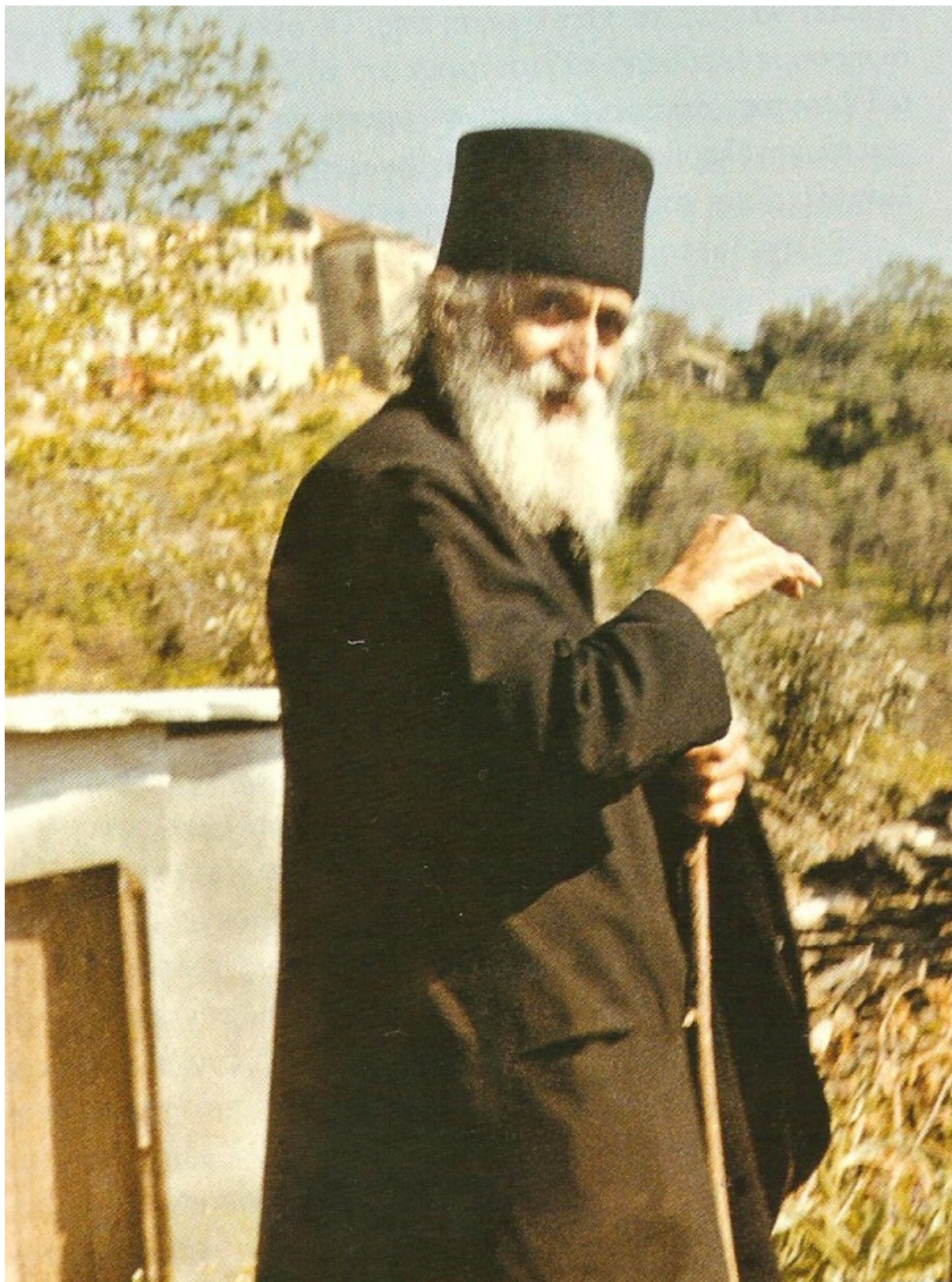
[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Γεώργιος Ι. Μαντζαρίδης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <https://www.pemptousia.gr/?p=90420>]

Το μυστικό της αγάπης του Γέροντα προς τον άλλον, η ακριβέστερα προς το κάθε άλλο, ήταν η κένωσή του σε αυτό. Λησμονούσε εντελώς τον εαυτό του και γινόταν ο άλλος η το άλλο. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Από την στιγμή που ο άνθρωπος έρθει στην θέση του άλλου, μετά όλους μπορεί να τους αγαπήσει...Τα πάντα τα χωράει μέσα του και βγαίνει ο εαυτός του από την αγάπη του»[8].

Οι προσευχές που έκανε για κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο προχωρούσαν επαγωγικά, για να περιλάβουν όλους τους ανθρώπους. Σημειώνει ο βιογράφος του: «Όταν έκανε προσευχή για ιδιαίτερες περιπτώσεις, π.χ. για κάποιον νέο που είχε ξεφύγει από τον δρόμο του Θεού, πρόσθετε· μνήστητι, Κύριε, και βοήθησε και όλους τους νέους. Η πάλι, όταν προσευχόταν για κάποιον λ.χ. άρρωστο Νικόλαο,

συμπλήρωνε· μνήσθητι, Κύριε, και όλους τους Νικολάους»[9].

Έβλεπε τις προσευχές του για τον κόσμο όχι μόνο ως αδελφική υποχρέωση, αλλά και ως προσωπική οφειλή. Για την κακή κατάσταση των άλλων έλεγχε τον εαυτό του, γιατί δεν είχε την αγιότητα να ζητήσει από τον Θεό την θεραπεία τους. Προσευχόταν και συνιστούσε να προσεύχονται ως εξής: «Αν ήμουν σε καλή πνευματική κατάσταση θα με άκουγες και δεν θα υπέφερε ο κόσμος. Το ξέρω, είμαι πολύ αμαρτωλός· όμως δεν είναι αδικία να υποφέρη ο κόσμος εξαιτίας μου; Βοήθησέ τους»[10]. Παραταύτα αμέτρητες είναι οι θαυματουργικές ευεργεσίες των προσευχών του για τον κόσμο.

Τόσο ήταν το ενδιαφέρον και ο πόνος του για τον κόσμο, ώστε έβλεπε την προσευχή για τον εαυτό του ως προετοιμασία της προσευχής για τον κόσμο. Την προσευχή για τον εαυτό μας, έλεγε, «δεν την κάνουμε μόνο για τον εαυτό μας, αλλά είναι απαραίτητη σαν προετοιμασία, για να σταθούμε μπροστά στον Θεό με ευπρεπές ένδυμα...Όταν όμως φουντώση ο θείος έρωτας, τότε ξεχνά κανείς τον εαυτό του και εύχεται για τους άλλους», για τους ζωντανούς και τους κεκοιμημένους, για όλον τον κόσμο[11].

Ο ανθρώπινος πόθος για μία παγκόσμια κοινωνία, που διευκόλυνε στην εποχή μας την προώθηση της παγκοσμιοποιήσεως, βρήκε στο πρόσωπό του μία αυθεντική εκπλήρωση. Ως άνθρωπος του Θεού και μάρτυρας της παρουσίας του στην γενεά του, έδωσε το αυθεντικό αντίδοτο στην απατηλή παγκοσμιοποίηση. Στις προσευχές του παρακαλούσε τον Θεό για τις ανάγκες των ανθρώπων. Στις συνομιλίες του με τους ανθρώπους φρόντιζε να τους φανερώσει τις πραγματικές ανάγκες τους, που ήταν έτοιμος να ικανοποιήσει ο Θεός.

Ο ολιγογράμματος αυτός Γέροντας είχε το χάρισμα της θεολογίας, που ερχόταν ως καρπός της θεοπτίας. Μετέφερε τον λόγο του Θεού, που γεννιόταν στην καρδιά του μετά από προσευχή, με απλό, σαφή και αυθεντικό τρόπο. Ήταν εμπειρικός θεολόγος. Όταν πάλι δεν είχε λόγο και πληροφορία για κάτι που τον ρωτούσαν, δεν απαντούσε, αλλά έλεγε. «Να κάνουμε προσευχή», και ύστερα από μέρες έδινε την απάντηση[12].

Ο Γέροντας Παΐσιος ήταν κατεξοχήν πρακτικός άνθρωπος. Ο,τι έπιανε στα χέρια του, το έκανε με μεράκι. Στις σχέσεις του με όλους ήταν απλός, αυθόρμητος, προσηνής, ανεπιτήδευτος. «Ήταν μέσα σε όλα, χωρίς να ασχολήται με όλα. Γνώριζε τα του κόσμου, διαμένοντας στην έρημο. Ήταν πνευματικά μαζί με όλους, αγαπούσε όλο τον κόσμο και απείχε από όλους»[13]. Σύνθεση αντιθέσεων παρουσίαζε και στην συμπεριφορά του. Ήταν λεπτός και επιεικής προς τους άλλους, αλλά σκληρός και αυστηρός προς τον εαυτό του. Αναλάμβανε με προθυμία

βάρη δυσβάστακτα, αλλά προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ελαφρύνει τους άλλους.

Είχε ένθερμο θεϊκό ζήλο, και ευχόταν να αναδεικνύονται στην Εκκλησία άνθρωποι με τον ζήλο αυτόν. Ταυτόχρονα όμως ήταν ελεύθερος από άγονες τυπικότητες και ζηλωτικές παρωπίδες που δημιουργούνται από παρεξηγημένη ευσέβεια. Απέφευγε μάλιστα να χρησιμοποιεί και τον όρο ευσέβεια και μιλούσε πάντοτε για ευλάβεια. Τέλος, όταν έβλεπε και την ευλάβεια κάπου προβληματική, έλεγε με το λεπτό του χιούμορ ότι πρόκειται για βλάβη και όχι για ευλάβεια.

Η μορφή του Γέροντα Παΐσιου προσέλκυσε πολλούς στον μοναχισμό και πολύ περισσότερους ασφαλώς στην χριστιανική πίστη και ευλάβεια. Απέφευγε κάθε πειθαναγκασμό ιδίως για την είσοδο στον μοναχισμό. Σεβόταν απόλυτα την ελευθερία και στήριζε τον ελεύθερο αυτοπροσδιορισμό του ανθρώπου. Έλεγε: «Ο κάθε άνθρωπος πρέπει να βρη και να αγιάση την κλίση του. Ο προκομμένος άνθρωπος, όπου και αν βρεθή, είτε στον γάμο, είτε στον μοναχισμό, θα είναι επιτυχημένος»[14].

[Συνεχίζεται]

[8]. *Ό.π.*, σ. 550. Πρβλ. Γέροντος Παΐσιου, *Λόγοι Α΄. Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο*, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 1998, σ. 184.

[9]. *Ό.π.*, σ. 557.

[10]. Γέροντος Παΐσιου, *Λόγοι ζ΄. Περί προσευχής*, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2012, σ. 128.

[11]. *Ό.π.*

[12]. Ιερομονάχου Ισαάκ, *Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου*, σ. 567.

[13]. *Ό.π.*, σ. 710-711.

[14]. *Ό.π.*, σ. 714.

<http://bitly.com/1Mq7YL0>